

BLOED OP STRAAT

Een verhaal van Karel Heirbaut.

Uit de verhalenbundel ***De Nieuwe Wereldorde***.

Het was een zacht, wat fris herfstweer. Ik schilderde in de tuin enkele lijsten voor mijn volgende fototentoonstelling. Plots werd er op de deur geklopt. “Wie hier wil zijn, die kan wel bellen,” dacht ik. Ik schilderde de volgende kader en hing die te drogen. Toen werd er heftig op het rolluik geklopt. Bonk, bonk, bonk. Ik ging dan maar open doen en tot mijn grote verbazing stond de schone Sibel, mijn Marokkaanse buurvrouw, voor mij in een lang rood kleed en met een witte hoofddoek. Ik riep verschrikt: “Wat is dat? Wat is er gebeurd?” Ik zag Sibels radeloze donkere ogen. Bloed droop op de straatstenen. Sibel liet haar polsen zien. Ik zag een brede, diepe wonde zoals bij iemand die tijdens een zelfmoordpoging zijn polsen had overgesneden met een mes. Ik had weinig tijd om verwonderd te zijn. Er moest dringend iets gebeuren of die vrouw bloedde dood! Ik deed om goed te doen, bond mijn zakdoek rond de bloedende pols en trok de knopen stevig aan. Maar het bloed bleef uit de wonde vloeien, mijn Eerste Hulp Bij Ongevallen was een regelrechte ramp.

Ondertussen stonden de twee kinderen van Sibel in de deuropening te huilen. Het geween van die zwarte krullenbolletjes was hartverscheurend. Hun moeder liep heen en weer met de bloedende pols in de lucht. Het

raasde door mijn hoofd. Ik moest dringend iets doen, naar wat? Telefoneren naar een dokter? Tegen de tijd dat die hier was, was het al lang te laat. Nee, Sibel moest naar de kliniek, maar hoe? Plots sprong ik te midden van de weg, mijn armen en benen wijd open. Er kon geen auto passeren of hij moest mij doodrijden. Gelukkig, de eerste chauffeur die aan kwam, remde. Het was gelukt, het moest lukken! De chauffeur wist niet wat hem overkwam. Ik trilde over mijn hele lijf en schreeuwde: “Die vrouw bloedt dood, ge moet haar direct naar de kliniek brengen!” De man achter het stuur was stomverbaasd. Ik bleef echter roepen en tieren. “Die vrouw bloedt dood, ge moet haar direct naar de kliniek doen!”

Sibel stond al voor de auto. Wat er toen gebeurde, snap ik nog niet helemaal. Raakte die man in de war van al dat bloed of realiseerde hij zich dat Sibel een Marokkaanse was? Ik weet het niet. Ik weet wel nog wat ik zag en hoorde: de motor sloeg aan en de lafaard reed ervandoor. Ik was razend en riep hem achterna: “Smeerlap, bandiet, moordenaar!” Veel deuren van burens gingen open. Ze staken hun kop eens buiten maar bleven op een veilige afstand staan. De schone Sibel zag bleek van angst. Haar kinderen stonden hopeloos te huilen. Ik vloekte binnensmonds omdat mijn verband het bloeden niet had gestopt. Haar bloed, even rood als dat van mij, bleef vloeien.

Weer sprong ik de weg op, mijn armen wijd open gesperd. Niemand maar dan ook niemand zou nu nog passeren, tenzij over mijn lijk. De grijzende vrouw achter het stuur van de auto die ik deed stoppen, raakte in paniek door mijn armengezwaai. Ik schreeuwde de hele straat bijeen: "Die vrouw hier bloedt dood, die moet naar de kliniek!" Sibel, dood van angst, kwam voor de auto staan en liet haar polsen zien. De vrouw in de auto aarzelde. Ja! De ernst van de situatie was tot haar doorgedrongen. Ze deed de deur open en liet mijn buurvrouw, die ondertussen al helemaal onder het bloed zat, instappen. Dat was een pak van mijn hart. Ik was opgelucht, maar voelde me helemaal geen held. Bovendien, ik werd onmiddellijk tot de harde werkelijkheid teruggebracht door de huilende kroost van Sibel. Die hadden hun moeder zien bloeden en dan zien weggrijden in een vreemde auto, ze waren niet te troosten. Spijtig dat mijn Boterbloemeke niet thuis was, anders had zij de kinderen kunnen opvangen.

Ik had geen tijd te verliezen, ik wilde Sibel achterna. Ik belde aan bij Simon, de buurvrouw van de Marokkaanse vrouw. Simon deed open met een lang en gesloten gezicht. "Simon, kunt ge eens een paar minuten op de kinderen van Sibel passen? Ik ga telefoneren naar Leona, ze zit in de sporthal, maar ze zal direct hier zijn." Simon antwoordde bars: "Ik heb daar allemaal niets mee te maken, ik trek me daar niets van aan. Ik heb al last genoeg met mijn eigen kinderen." Dat was voor mij een koude douche. Ik drong niet verder aan en ging

telefoneren naar mijn Distelbloemeke. Ze was verbaasd, maar kwam onmiddellijk. Ik zat volledig in de greep van wat er gebeurd was. Ik zag het bloed nog op de straatstenen. Het bloed van Sibel was rood, net zoals het mijne rood is, net zoals dat van ons allemaal. Zelfs een negerin, zelfs een Indiaan heeft rood bloed. Ik zag de angstige kindergen nog voor me. Mijn kleinkinderen zouden in zo'n situatie net zo reageren. Het beeld van de moeder in nood die haar kinderen niet kon troosten, liet me niet los. In Vlaanderen krijgen moeders veel lof toegezwaaid, en dan vooral vanuit Katholieke hoek. Moeders aan het hoofd van een groot gezin. De Vlaamse moeder die zong aan de wieg, die haar kind de borst gaf en voor het slapen ging nog een kruisje op het voorhoofd plantte. Ik heb door vele landen gereisd en gezien dat moeders overal op dezelfde manier reageren. Waarom zou een Vlaamse moeder haar kind liever zien dan een moeder uit Zuid-Amerika of Mozambique? De Vlaamse moeder verheven boven alle andere, zit daar geen gevaarlijk reukje aan? Ja, er kan wel een verschil zijn: er zijn moeders die geen kans krijgen om hun kind graag te zien, zoals blijkt uit al die schrijnende beelden uit Afrika of Sri Lanka. Kinderen die in de schoot van hun moeder sterven van de honger. Moeder en kind die zelfs geen kracht meer hebben om naar elkaar te glimlachen. Sibel was naar de kliniek, daar was ze voorlopig in goede handen. Ik fietste naar het Stadhuis, tot bij de bode want Osman, de Marokkaanse man van Sibel, werkte in de beplantingsdienst van de stad. De vriendelijke bode

regelde alles zodat Osman naar de kliniek kon en daarna naar zijn kinderen.

Op weg naar huis ontmoette ik Jef. Ik vertelde hem in geuren en kleuren wat ik had meegemaakt. Was ik niet duidelijk en had hij mij verkeerd begrepen, ik weet het niet. Maar opeens zei Jef: “Ha, ge komt van ’t Stadhuis, op schok geweest voor die Marokkaanse. Onze burgemeester is ook voor die bruine mannen, die makakken.” “Jef, wat wilt ge daar mee zeggen?”, vroeg ik schamper. “Sjarel, voor die vreemde luizen doen ze alles, voor die Turken en Marokkanen lopen ze de benen van onder hun gat, daar is niets te heet of te zwaar voor.” “Jef, wat ge nu zegt, dat gelooft ge toch zelf niet zeker? Daarbij, ik vind het een compliment voor onze burgemeester als hij de gastarbeiders behandelt als mensen.” Jef grinnikte: “Dat zal hij nog wel ondervinden, bij de volgende gemeenteraadsverkiezingen zal hij nogal een schop tegen zijn kloten krijgen! Sjarel, versta me niet verkeerd, ik ben gene racist, naar ze moesten maar eens beginnen met eerst wat te doen voor het eigen volk.” Dat laatste zei Jef heel nadrukkelijk. “Jef, ik zag deze morgen een vrouw bloeden. Ik heb me niet afgevraagd of het een witte, een Chinese of een negerin was die bloedde. Ze was gewoon een mens van vlees en bloed die geholpen moest worden.”

Jef schudde het hoofd. “Sjarel, ge moogt hier vertellen wat ge wilt, hier lopen veel te veel vreemde luizen rond en er komen er alle dagen nog bij. Ze staan allemaal al te trappelen in Polen, in Hongarije en straks komen de

Russen ook nog naar hier. 't Is toch waar zeker, ge hebt toch ook ogen in uwe kop? Hebt ge dien boot niet gezien, vol gepakt met Albanezen, die hingen eraan als vliegen op 'n stront. De Italianen hebben hen teruggestuurd. Wat kunt ge er ook allemaal mee doen?"

"Dat is waar, Jef, ik heb het gezien. Maar zolang de mensen honger hebben gaan ze op zoek. Ze weten dat ze hier biefstuk met friet kunnen komen eten, ik kan hen geen ongelijk geven. "Sjarel, ik hoor het al, gij zijt ook voor die bruine mannen. Ik zal u eens wat zeggen en dat durf ik in alle cafés herhalen: ze hadden die muur van Berlijn beter nooit afgebroken."

"Jef, dan geeft ge die Amerikanen zomaar gelijk. Jarenlang hebben ze op de muur gevloekt, dat was de Muur der Schande, vrijheidsberoving, tegen elk democratisch beginsel. Wat hebben die muilentrekkers uit het Witte Huis dan gedaan? Ze bouwen een stalen muur op de grens met Mexico, veel hoger dan die van Berlijn. Ze kunnen er elektrische stroom opzetten, en dat is niet om vogelkes mee te vangen, Jef. Vriend, we moeten oppassen dat ze geen muur bouwen in onze kop, da's nog veel gevaarlijker." "Sjarel, ge peist toch niet van mij dat ik 'n racist ben als ik dat allemaal zeg, hé. Maar waar loopt dat hier allemaal naartoe?"

"Daarin hebt ge gelijk, vriend. Onze mensen zijn ongerust, ze blijven maar komen uit die hongerlanden. Eén ding is zeker, 't zijn ons eigen luizen die ons bijten. Wij zijn in die landen alles gaan roven en leegplunderen. En daarna maar stoefen: wij hadden alles, het was hier de hemel op aarde. Dan moet ge toch niet verschieten

dat die mensen eens komen kijken. We verkopen televisies tot in de brousse, die hebben daar ook ogen in hunne kop staan.” Jef zei niets meer en reed weg met zijn kop vol zorgen.

Die avond bracht ik een bezoekje aan Sibel. Ze lag op de ligzetel en zag er wat bleekjes uit, ze had veel bloed verloren. Aan haar voeten zaten haar twee lieve zwarte krullenbollen die teder de tenen van hun moeder kriebelden. Aan de muur hing een wandtapijt met een afbeelding van de Moskee in Mekka. Het was Osman, de echtgenoot, die uitleg gaf. De schone Sibel was nog teveel onder den indruk en kon zich moeilijk uitdrukken in onze taal, voor mij klonk het Marokkaans als Chinees. Wat was er nu eigenlijk gebeurd? Sibel had koffie gezet, de glazen bokaal van de koffiezet viel aan diggelen en een scherf sneed haar pols over. Gelukkig voor Sibel was de slagader niet geraakt, wel drie adertjes die door de dokter gehecht werden. Dat deed me terugdenken aan mijn sukkelachtig verband. Toch kon ik opgelucht de smaakvol ingerichte Marokkaanse woonkamer verlaten, Sibel zou vlug herstellen. Enkele dagen, later las ik in de Bijbel, het best verkochte boek ter wereld en eigenlijk mijn lievelingsboek, al hebben pastoors het al te vaak verkracht en ons ermee gemanipuleerd. In de Bijbel staan prachtige spektakel- en wonderverhalen. Ik las het verhaal van de barmhartige Samaritaan: “Op zekere dag was er een man die op zijn sandalen van Jeruzalem naar Jericho wandelde. Hij werd overvallen door bandieten, ze sloegen hem half dood en beroofden hem. De

ongelukkige lag te creperen in een plas bloed. Een toevallige voorbijganger deed alsof hij niets zag.” Dat was zoals die laffe chauffeur die Sibel niet wilde meenemen naar de kliniek. “Later komt er een Leviet voorbij die de gewonde ook ziet liggen. Hij kijkt eens in het rond, ziet dat niemand kijkt en vervolgt zijn weg alsof er niets aan de hand is.” Daartegenover stond de daad van de grijzende vrouw die Sibel naar de kliniek had gebracht. Een edele daad want ze moest nadien de bloedvlekken uit haar auto verwijderen.

Toen kwam in het verhaal de goede Samaritaan voorbij. Hij was op doorreis en zag de gekwetste in de goot liggen doodbloeden. Hij laat zijn hart spreken en verzorgt liefdevol alle wonden. Hij geeft hem olie en wijn, tilt hem met veel moeite op de ezel en brengt hem naar de dichtst bijzijnde herberg waar hij het verblijf van het slachtoffer betaalt. Dat verhaal had de buurvrouw van Sibel moeten lezen, misschien had ze dan wel tijd gehad om eventjes op de twee krullenbollen te passen.

“Bloed op straat” is geen uitzonderlijk verhaal. Overal waar men gaat langs Vlaamse wegen, komt men Sibel tegen want ze is niet de enige op de wereld die hulp nodig heeft.